

POKOŚCIĆ (1) *vb pf*

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w pokost).

[*inf* pokościć.] \diamond *praet 3 sg f* pokości(e)ła.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Pomalować, powlec pokostem:

pokościć co: KrowObr 116v; [á będzie pokołt/ którym gdy pokálzczác chcefz/ ciepło go miey/ choć kamień álbo płotno pokościć małz SienHerb [586²]b].

[*Ze zdaniem dopełnieniowym: SienHerb [586²]a cf Zwrot.*]

W połączeniu szeregowym: KrowObr 116v cf W przen.

[*Zwrot: »pokostem pokościć«: Thákowym pokołtem możefz co chcefz pokościć SienHerb [586²]a.*]

W przen: Abowiem mamy to s przyrodzenia złego iż lię więcey tym rzetam dziwuiemy ktore ręká ludzka ípráwiłá/ vciółáá/ vrzezáá/ vłtrugáá/ vmáłowáá/ vgládzilá y pokościeá/ á niłli tym ktore ręká Bołka łtworzyłá KrowObr 116v.

Formacje współrdzenne: pokaszczác, pokoszczác.

Cf [POKOSZCZENIE], POKOSZCZONY

KO